

нареди леглото, почиства си масичката и я застила съ чисти листи. Подредилъ е томчета съ разни книги за четене и кокетно е пристѣгналъ извехтѣлия халатъ на кръста си. Гладко избръснатъ, сериозенъ и внимателенъ, услужливъ къмъ всички, той прилича на нѣкакъвъ духъ, който не е отъ тоя миръ.

— Днесъ нѣма температура, нали? — питамъ и почти го не гледамъ.

— Радвамъ се, благодарение на грижитѣ ви, на отлично състояние. Лекота въ тѣлото, яснота въ духа, азъ съмъ напълно прероденъ. — И гласътъ му пѣящъ и звученъ изплюще въ душата ми, като камшикъ. Но той не иска да ме бие. Той се радва, че се е възвърналъ къмъ живота, и азъ трѣбва да се радвамъ съ него. Нали трѣбва да се радвамъ и азъ?

— Сестро, пратете ми бинтове да навивамъ, за да се залисватъ ржцетѣ ми въ работа. Сега нито ми се чете, нито ми се мечтае.

— Добре, добре ще изпратя и малката Мими да ви помага. — Казахъ на излизане и му подмигнахъ.

— Тукъ може и Мими и Анчето и всички деца да изпратите, ще продължатъ образованието си при менъ, сериозно ми отговори той на моята закачка и седна на леглото си.

Мигъръ душата му е затворена въ броня, та е така недостъпенъ. Всѣки другъ би ми благодарилъ за милостта, която искамъ да му направя, а той . . . почвамъ да го прѣзирамъ.

Той дори, когато стиска душата си въ жбитѣ се държи изискано, — коситѣ прегладени, избръснатъ, собствена вѣзана нощница и бѣло атлазено калпаче покрива чернитѣ му буйни коси. Аристократическиятъ му ржце, като парчета изваянъ мряморъ се грижатъ въ отмѣрени движения и сръчност да бжде въ тая суматоха на смъртъ, нещастия и викъ за живота, едничкия въ цѣлата болница най-елегантния.

Щомъ той така се носи трѣбва да е егоистъ.

Не, не, не съмъ права. Той така е възпитанъ, а и често казва: